

Sygn. akt IV Ka 273/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r.

sprawy **P. S.**

syna T. i B. z domu A. (...)r. w D. z art. 233 § 1 i § 6 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 26 stycznia 2016 r. sygnatura akt II K 976/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 273 / 16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016r. sygn. akt II K 976 /14:

I. Oskarżonego P. S. uznał za winnego tego, że w dniu 16 lipca 2013r. w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań i oświadczeń, złożył fałszywe oświadczenie w toku postępowania prowadzonego przez Powiatowy Urząd Pracy w D., Filia w B., co do faktu, iż nie podpisał żadnej umowy cywilno - prawnej, a kontakt z Prezesem Spółdzielni Socjalnej (...) w D. miał jedynie w formie rozmowy kwalifikacyjnej, podczas gdy w dniu 24 czerwca 2013r. podpisał umowę o dzieło nr (...) z (...) i w raz z jej prezesem w imieniu Spółdzielni (...) tego samego dnia podpisał jako kierownik budów umowę nr (...) z (...) S.A. z siedzibą w B. i w dniu 2 czerwca 2013r. jako nadzorujący

– umowę o wykonawstwo robót budowlanych z S. P. , tj. występkę z art. 233 § 1 i 6 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. G. kwotę 1.033,20 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania sądowego;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za tzw. osobistą.

Apelujący wyrokowi temu zarzucił:

cyt. „- błąd w ustaleniach faktycznych Sądu polegający na uznaniu podejrzanego winnym zarzucanego mu czynu z art. 233 § 1 i 6 kk- w sytuacji, gdy nie pozwalał na to zebrany materiał dowodowy a w razie nie podzielenia argumentów, co do tego zarzuty alternatywnie

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na nadaniu przez Sąd zbyt dużej rangi ocenie stopnia społecznej szkodliwości, a w szczególności postaci zamiaru i motywacji sprawcy - przewidzianym w art. 115 § 2 kk, co spowodowało przyjęciem, że oskarżony naruszył podstawowe normy i wykazał brak szacunku dla porządku prawnego- a w konsekwencji skazania go na karę pozbawienia wolności- w sytuacji, gdy właściwa ocena okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 kk powiązana z zasadami przewidzianymi w art. 3 kk, art. 53 kk, a nawet 59 kk- prowadzić winna do zastosowania dobrodziejstwa art. 66 kk.”

W związku z powyższym wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie od

zarzucanego czynu alternatywnie o zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się całkowicie bezzasadna.

Przeciwie oczekiwaniom apelującego stwierdzić należy, iż w zakresie przypisanego sprawstwa oskarżonego Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe w tej mierze mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, odpowiadają kryteriom art. 7 kpk, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku zawiera prawidłowy wywód logiczny, jest bardzo obszerne i wyczerpujące, przez co odpowiada wszystkim wymogom art. 424 kpk i jako takie podlega aprobachie Sądu Odwoławczego.

Apelujący dokonał własnej i niestety błędnej oceny wartości dowodowej zebranych dowodów, co skutkowało postawieniem zarzutu błędnych ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku. Nie chce dostrzec apelujący, iż ustalenie jego sprawstwa i zawinienia opiera się przede wszystkim na dowodach w postaci dokumentów, tj. umowy o dzieło z dnia 24 czerwca 2013r. pomiędzy oskarżonym a Spółdzielnią (...), dotyczącą odpłatnego kierowania przez oskarżonego w imieniu Spółdzielni procesem robót budowlanych, kolejnej umowy z dnia 2 czerwca 2013r. pomiędzy S. P. a wymienioną Spółdzielnią, w ramach której oskarżony został odpłatnie zatrudniony na stanowisku kierownika małego przedsiębiorstwa budowlanego przy robotach budowlanych w G.. Jak to słusznie eksponował Sąd I instancji, oskarżony w swoich wyjaśnieniach sam przyznał, że podpisał wymienione umowy, a z prezesem Spółdzielni J. K. jeździł na budowy prowadzone przez Spółdzielnię (k. 265 akt). Te dowody są niezaprzeczalnym potwierdzeniem faktu odpłatnego świadczenia pracy na rzecz Spółdzielni (...) w dacie składania przedmiotowego pisemnego oświadczenia

w Urzędzie Pracy (PUP) w D. Filia w B. w dniu 16 lipca 2013r., w którym to oskarżony zaprzeczył zatrudnieniu w Spółdzielni oraz świadczeniu na jej rzecz pracy.

Trafności powyższych wniosków nie są w stanie podważyć gołosłowne i w żaden sposób nie uzasadnione przez apelującego twierdzenia o niewiarygodności dowodów uzupełniających w postaci obciążających oskarżonego zeznań świadków S., K. czy S. P..

Apelujący podniósł także, że cyt. „ nie zeznawały osoby decyzyjne w sprawie – p. S. i szef (...)SA.”, ale jaki z tego miałby wynikać wniosek procesowy, tego także apelujący nie wskazał.

Żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma także twierdzenie apelującego, jakoby to podpisy na potwierdzeniach odbioru pism procesowych przez oskarżonego w toku niniejszego postępowania (np. na k. 198, 217 i 253 akt) były sfalszowane.

Oskarżony w ramach czynności wyjaśniających w PUP przed złożeniem oświadczenia został uprzedzony o odpowiedzialności karnej w trybie art. 233 kk, zatem skoro złożył oświadczenie nie polegające na prawdzie, to tego rodzaju działanie wypełniło komplet ustawowych znamion występku kwalifikowanego z art. 233 § 1 i § 6 kk. W żadnej mierze oskarżony nie może skutecznie podnosić, jakoby to działał nieświadomie, w tym z powodów chorobowych, wszak nie kwestionuje uznanych przez sąd meriti za prawidłowe wniosków opinii biegłych lekarzy psychiatrów, wykluczających niepoczytalność oskarżonego tempore criminis tj. występowanie okoliczności wyłączających winę z art. 31 § 1 i 2 kk. Tak więc sprawstwo i zawinienie oskarżonego w zakresie przypisanego mu występku nie wzbudza najmniejszych wątpliwości.

Sąd I instancji przy wymiarze kary zastosował względniejsze dla oskarżonego przepisy karne obowiązujące w dacie czynu (art. 4 § 1 kk). Słusznie w zaskarżonym wyroku oceniono stopień społecznej szkodliwości jako na tyle istotny, że wymagający wymierzenia kary, a nie np. postulowanego w apelacji dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, które można było stosować w odniesieniu do czynów z art. 233 § 1 i § 6 kk, popełnionych w dacie orzekania Sądu I instancji, o ile tak wina jak i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne. W niniejszej sprawie te podstawowe przesłanki z art. 66 § 1 kk przecież nie występowały. Nadto postawa oskarżonego w toku postępowania apelacyjnego, uzewnętrzniła w jego piśmie z dnia 20.04.2016r. k.297 akt (w którym zarzuca sfalszowanie materiałów sprawy przez sędziego, prokuratora i funkcjonariusza policji) nie przekonuje, by oskarżony zrozumiał cele postępowania karnego i przestępność własnego działania, zatem również właściwości osobiste oskarżonego nie uzasadniają przypuszczenia, że oskarżony pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego.

Koniecznym wydaje się w tym miejscu także zaakcentować, iż od dnia 15.04.2016r. występki z art. 233 § 1 i § 6 kk jest zagrożony surowszą, niż w dacie orzekania Sądu I instancji, karą pozbawienia wolności w wymiarze od 6-ciu miesięcy do lat 8-miu (zmiana dokonana ustawą z dnia 11 marca 2016r. , opublikowaną w Dz. U. z 2016r. poz. 437). Zmiana ta zatem nie tylko definitywnie wyklucza aktualnie możliwość warunkowego umorzenia postępowania, ale także stanowi wyraz woli ustawodawcy, surowszego niż dotychczas, karania sprawców fałszywych zeznań i oświadczeń.

Orzeczona kara 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności dotyka dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przewidzianego w art. 233 § 1 i § 6 kk, została dodatkowo obwarowana warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby, to kara wyjątkowo umiarkowana i jako taka nie stanowi orzeczenia surowego w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. To kara spełniająca wymogi art. 53 kk.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 pkt. 1 ust. 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801).

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk. i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia brak po stronie oskarżonego jakiegokolwiek majątku i dochodów.